

Bazen dilimi koparmak istiyorum.Susuzluğa olan hasret gibi,konuşmamaya hasretim çoğu an.Boğazımdan geçecek bir yudum soğuk suyun hissini verebilecek birşeyler gerekiyor bu sıcak zihnime.Midem ağrıyor,aynı zamanda kasılıyor.Saatler süren acı.Hiç bitmeyecekmiş gibi.Kolumdaki bu serumu çıkarıp fırlatacağım ve herşey bitecek..

Böyle düşünüyordum bir hastane odasında yatarken,ve bir yandanda düşünüyordum herşeyin ne zaman biteceğini.Yorgunum.Yıllanmış bir şekilde yorgunluk bu.Bundan yaklaşık 5 yıl önce bir arkadaşımla oturup konuşurken dediği söz halen aklımın ucunda asılı şekilde duruyor:"Belkide içtiğin su yada ciğerlerine çektiğin ve temiz sandığın hava seni öldürüyor,nereden biliyorsun ki?Bilemezsin." Bilemem..Bilemiyorum neden..

Basit bir bisküvit gibi ağızımda dağılan sözcüklerin bile daha az çıkması gerekiyor artık.Gülümsemelerimin daha az olması -ki hayat böyle gerektiriyor- yaşamımın daha uzak noktada ve sade olması gerekiyor.Sorun şu ki, bunu engellemem zaman alıyor.Alışması,o şekilde yaşaması en zor şey.Büyük ölçüde ise mutluluk verici..

Dışarıda bazen soğuk bazense sıcak bir hava,benim üzerimde ise bu tatlı ölümün,güzel baskısı var..

Sevgili Yaratıcı,
Biliyorum,birgün bu baskı bitecek,o zaman sana huzurla gelmek dileğimle.

01:58 16.08.2005

